

Wyrok z dnia 14 lipca 1999 r.

I PKN 149/99

Bezzasadna odmowa podjęcia przez pracownika pracy w nowym miejscu, ustalonym zgodnie z prawem, uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę z jego winy na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP.

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 1999 r. na rozprawie sprawy z powództwa Mikołaja L. przeciwko Szkole Podstawowej [...] w K. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 16 listopada 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Mikołaj L. w sprawie przeciwko Szkole Podstawowej [...] w K. o przywrócenie do pracy, wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 16 listopada 1998 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji, zasądającego na jego rzecz zasiłek rodzinny, wynagrodzenie za okres od 1 października do 20 listopada 1997 r. oraz odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania umowy o pracę z jego winy, a także oddalającego powództwo o ustalenie, że strony sporu łączy stosunek pracy (w istocie o przywrócenie do pracy). W kasacji zarzucono naruszenie art. 8 KP przez przyjęcie, że powód naruszył zasady współżycia społecznego i z tej przyczyny nie ma podstaw do przywrócenia go do pracy jako nauczyciela nauki religii (prawosławnej); art. 56 § 1 i § 2 KP oraz art. 60 KC w związku z art. 300 KP przez przyjęcie, że informacja w świadectwie pracy o ustaniu stosunku pracy stanowi oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powoda. W kasacji

zarzucono także naruszenie art. 477 § 1¹ KPC przez pominięcie przeprowadzenia postępowania dowodowego z urzędu w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i uwzględnienie roszczeń powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Nie kwestionuje się w niej istnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę z powodem z jego winy. Odmówił on bowiem nauczania religii w nowo wyznaczonym miejscu pracy, mimo iż ustalono, że w poprzednim miejscu wielokrotnie zajęcia się nie odbywały. Sąd drugiej instancji stwierdził, że były podstawy do przeniesienia punktu katechetycznego do nowego miejsca i że zostało to dokonane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz.U. Nr 66, poz. 287 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w szkołach publicznych (Dz.U. Nr 36, poz. 155 ze zm.). Bezzasadna odmowa podjęcia pracy w miejscu ustalonym zgodnie z prawem stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, co uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP. Zdaniem Sądu Najwyższego, jest to pogląd trafny. Według Sądu drugiej instancji wadliwość rozwiązania umowy polegała na tym, iż pracodawca nie złożył powodowi oświadczenia o jej rozwiązaniu, wraz ze stosownym pouczeniem o możliwości odwołania się do sądu pracy, lecz jedynie wysłał do niego świadectwo pracy ze zwięzłym opisem stanu faktycznego, przez co zostały naruszone przepisy art. 30 § 3 i § 4 KP. Zdaniem Sądu Najwyższego, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – mimo istnienia przyczyny uzasadniającej tę czynność prawną – jako naruszające przepisy formalne było sprzeczne z prawem, upoważniało powoda do wystąpienia z roszczeniem o przywrócenie do pracy. Słusznie jednak Sądy obu instancji uznały, że ze względu na poważny konflikt między stronami, celowe było zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej odszkodowania w miejsce dochodzonego przywrócenia do pracy.

Zarzut naruszenia art. 477 § 1¹ KPC nie może być rozpatrywany, albowiem nie ma takiego przepisu w tym Kodeksie.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

